

Námět působí dobře a slibuje obveselení i užitek. Považuji jej za vhodný a účelný. Ovšem domnívám se, že při zpracování bude nutno mnohé věci traktovat logičtěji.

V charakteristice jednajících osob je zmínka o motivaci, která přivedla Kryšpína k spisování romantických detektivek, ale v treatmentu se věc již neprojednává. Zdá se mi, že je to škoda, neboť teprve toto zdůvodnění postaví do správného světla a v pravou závislost poptávku a nabídku, to jest čtenáře, spisovatele a vposled nakladatelský podnik, kterému je dokonale lhostejno, na jakém zboží vydělává.

Při četbě se mi zdálo, že výchovný zástoj policejního komisaře tu a tam sahá za mez úřední horlivosti. Proveden pak s velikým policejním aparátem je ten zástoj dočista nepravděpodobný. Navrhoval bych tedy, aby měl komisař ve hře jakési osobní akcie. Snad by se mu mohl zbláznit do detektivek syn. Potom by komisař věc prováděl sice za pomoci kolegů, ale neúředně.

Autora detektivek bych si představoval méně naivního. Rozhodně by nemohl uvěřit, že osobnost, kterou si vymyslel, existuje. Bylo by rozmarnější, kdyby ji považoval za poblázněného čtenáře a kdyby — jat výčitkami — chtěl svou obět vyvésti z bludu.

Dále mám jakousi naději, že občan (třebas by byl autorem pochybných detektivek) se nedá přemluvit ke krádeži, že mlčky přejde přípravy k uloupení démantu a že ani s krásnou Helenou nevnikne do cizího domu. Skutečnost, že povídkář vedle Flinka uvěřil i na Grathofieldovou, je vysvědčením jeho duševní choroby. Opravdu: velmi připomíná hlupáka. Vždyť se dotazuje jakéhosi ničemy, kterak lze získati ženu, bouchá „ozbrojen vázou“ po kotěti, nepozná, že byl fotografován při magnéziovém světle, nepozná mrtvolu od živého člověka, tahá ji na pohovku atd.

Nechci tvrdit, že je námět špatný. Naopak, líbí se mi, ale situace je dlužno vypracovat jinak: pravděpodobněji, logicky, tak, abychom nebyli nuceni předpokládat, že úspěšný detektivní povídkář nezná ani zbla z kriminalistiky a ovšem ještě méně ze skutečného života. Dále mi překáží, že v treatmentu jsou policisté vymalováni jako nějakí hračičkové, kterým při výchovných zábavách (mimo dceru) napomáhají (za peníze či zdarma?) krásné agentky v roli milionářek, a že si k tomu konci pronajímají vily.